

Sentencja

Artykuł 18 ust. 1 WE stoi na przeszkodzie stosowaniu ustawodawstwa państwa członkowskiego, które uzależnia przyznanie prawa do obniżenia kwoty podatku dochodowego o zapłacone składki na ubezpieczenie zdrowotne od warunku, by składki te były odprowadzone w tym państwie członkowskim na podstawie prawa krajowego, i które prowadzi do odmowy przyznania tego rodzaju ulgi podatkowej w przypadku, gdy składki nadające się do odliczenia od kwoty podatku dochodowego należnego w tym państwie członkowskim zostały odprowadzone w ramach systemu obowiązkowego ubezpieczenia zdrowotnego innego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 37 z 9.2.2008.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation — Francja) — Copad SA przeciwko Christian Dior couture SA, Vincentowi Gladelowi, syndykowi w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Société industrielle lingerie (SIL), Société industrielle lingerie (SIL)

(Sprawa C-59/08) (¹)

(Dyrektywa 89/104/EWG — Prawo znaków towarowych — Wyczerpanie praw właściciela znaku — Umowa licencyjna — Sprzedaż towarów opatrzonych znakiem towarowym z naruszeniem postanowienia umowy licencyjnej zakazującego niektórych form sprzedaży — Brak zgody właściciela znaku towarowego — Sprzedaż dyskontom — Naruszenie renomy znaku towarowego)

(2009/C 141/25)

Język postępowania: francuski

Sąd krajowy

Cour de cassation

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Copad SA

Strona pozwana: Christian Dior couture SA, Vincent Gladel, syndyk w postępowaniu upadłościowym dotyczącym majątku spółki Société industrielle lingerie (SIL), Société industrielle lingerie (SIL)

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Cour de cassation (Francja) — Wykładnia art. 5, 7 i 8 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 1989, L 40, s. 1) — Pojęcie wyczerpania praw właściciela znaku towarowego — Sprzedaż przez licencjodawcę towarów opatrzonych znakiem towarowym z naruszeniem postanowień umowy licencyjnej zakazujących niektórych form sprzedaży — Sprzedaż hurtownikom i dyskontom — Uszczerbek dla prestiżu znaku towarowego — Brak zgody właściciela znaku towarowego

Sentencja

- 1) Artykuł 8 ust. 2 pierwszej dyrektywy Rady 89/104/EWG z dnia 21 grudnia 1988 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym z dnia 2 maja 1992 r., należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może powoływać się na prawa do tego znaku wobec licencjodawcy naruszającego postanowienie umowy licencyjnej zakazujące, z powodów dotyczących prestiżu znaku, sprzedaży dyskontom towarów takich jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, pod warunkiem że zostanie wykazane, iż naruszenie to, z uwagi na okoliczności właściwe danej sprawie, negatywnie wpływa na prezentację i wizerunek prestiżu, nadające tym towarom aurę luksusu.
- 2) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 89/104, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, należy interpretować w ten sposób, że wprowadzenie przez licencjodawcę towarów opatrzonych danym znakiem towarowym do obrotu z naruszeniem jednego z postanowień umowy licencyjnej nastąpiło bez zgody właściciela tego znaku, jeżeli zostanie wykazane, że to postanowienie umowne odpowiada jednemu z postanowień wymienionych w art. 8 ust. 2 tej dyrektywy.
- 3) W przypadku gdy wprowadzenie przez licencjodawcę towarów prestiżowych do obrotu z naruszeniem jednego z postanowień umowy licencyjnej należy jednak uznać za dokonane za zgodą właściciela, ten ostatni może powoływać się na to postanowienie umowne w celu sprzeciwienia się dalszemu obrotowi tymi towarami na podstawie art. 7 ust. 2 dyrektywy 89/104, w brzmieniu zmienionym przez porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, tylko wówczas, gdy na podstawie okoliczności właściwych danej sprawie zostanie wykazane, że dalszy obrót tymi towarami będzie stanowił działanie na szkodę renomy znaku towarowego.

(¹) Dz.U. C 92 z 12.4.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Nógrád Megyei Bíróság — Republika Węgierska) — PARAT Automotive Cabrio Textiltetőket Gyártó kft przeciwko Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivata Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály

(Sprawa C-74/08) (¹)

(Szósta dyrektywa VAT — Przystąpienie nowego państwa członkowskiego — Podatek z tytułu subwencjonowanego zakupu wyposażenia — Prawo do odliczenia — Wyłączenia przewidziane w uregulowaniach krajowych w chwili wejścia w życie szóstej dyrektywy — Prawo państw członkowskich do zachowania wyłączeń)

(2009/C 141/26)

Język postępowania: węgierski

Sąd krajowy

Nógrád Megyei Bíróság

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: PARAT Automotive Cabrio Textiltetőket Gyártó kft

Strona pozwana: Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivata Hatósági Főosztály Észak-magyarországi Kihelyezett Hatósági Osztály

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Nógrád Megyei Bróg — Wykładnia art. 17 dyrektywy 77/388/EWG: Szósta dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) — Uregulowanie krajowe ograniczające możliwość odliczenia podatku należnego z tytułu subwencjonowanego nabycia dóbr inwestycyjnych do części nie podlegającej subwencjonowaniu

Sentencja

- 1) Artykuł 17 ust. 2 i 6 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w przypadku nabycia towarów subwencjonowanych z funduszy publicznych, dopuszcza odliczenie związanego z tym podatku od wartości dodanej jedynie do wysokości części nieobjętej subwencją.
- 2) Artykuł 17 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388 przyznaje podatnikom prawa, na które mogą się oni powoływać przed sądem krajowym przeciwko uregulowaniu krajowemu niezgodnemu z tym przepisem.

(¹) Dz.U. C 116 z 9.5.2008.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Thüringer Finanzgericht, Gotha — Niemcy) — Glückauf Brauerei GmbH przeciwko Hauptzollamt Erfurt

(Sprawa C-83/08) (¹)

(Harmonizacja struktury podatków akcyzowych — Dyrektywa 92/83/EWG — Artykuł 4 ust. 2 — Mały browar prawnie i ekonomicznie niezależny od wszelkich innych browarów — Kryteria niezależności prawnej i niezależności ekonomicznej — Możliwość pozostawiania pod pośrednim wpływem)

(2009/C 141/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Thüringer Finanzgericht, Gotha

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Glückauf Brauerei GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Erfurt

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Thüringer Finanzgericht, Gotha (Niemcy) — Wykładnia art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. L 316, s. 21) — Uznanie za „niezależny mały browar” dla celów stosowania zmniejszonej stawki podatku akcyzowego — Kryterium „niezależności ekonomicznej” — Browar, który ze względu na stosunki udziałowe i rozdział prawa głosu może pozostawać pod pośrednim wpływem innych browarów

Sentencja

Artykuł 4 ust. 2 dyrektywy Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych należy interpretować w ten sposób, że sytuacja, w której istnieją związki strukturalne dotyczące udziałów i prawa głosu oraz w której ta sama osoba, sprawując funkcję członka zarządu w kilku browarach, jest w stanie, niezależnie od swego rzeczywistego zachowania, wywierać wpływ na podejmowane przez nie decyzje gospodarcze, wyklucza możliwość uznania tych browarów za wzajemnie od siebie niezależne ekonomicznie.

(¹) Dz.U. C 128 z 24.5.2008.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 kwietnia 2009 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof — Niemcy) — Hauptzollamt Bremen przeciwko E. Tyson Parketthandel GmbH hanse j.

(Sprawa C-134/08) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 2193/2003 — Dodatkowe cła przywozowe na niektóre produkty pochodzące ze Stanów Zjednoczonych Ameryki — Zakres zastosowania ratione temporis — Artykuł 4 ust. 2 — Produkty, które zostały wywiezione po wejściu w życie wskazanego rozporządzenia, jednak w odniesieniu do których można wykazać, że w dniu pierwszego zastosowania wskazanych cel znajdowały się już w drodze do Wspólnoty — Opodatkowanie)

(2009/C 141/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Hauptzollamt Bremen

Strona pozwana: J.E. Tyson Parketthandel GmbH hanse j.